
De zin van het virus en van de lock down

Mondo met Patrick Pargnien - Bordeaux, maart 2020

Vraag : *Heeft dit alles (virus en lock down) slechts de zin die wij er aan geven ? Of heeft het een eigen betekenis ?*

Patrick Pargnien: Wat wij vandaag de dag meemaken is des te meer onuitgegeven omdat onze generatie geen enkele oorlog heeft meegemaakt, geen enkele ontbering, en wij gevoed geweest zijn met de gedachte dat de technologie en de vooruitgang voor alle mogelijke gebeurtenissen in alle situaties zouden kunnen zorgen. De meesten onder ons zijn dus als kinderen die zich almachtig voelen. Dit virus en deze situatie komen dus op een sterke manier deze mentale constructie los schudden en doen ze barsten.

Dit is één van de redenen waarom wat wij nu aan het beleven zijn naargelang onze innerlijke krachten ofwel een springplank zal zijn naar een verruiming van het bewustzijn (die er in wording reeds is) en naar de aanvaarding van de verandering die gaat komen, ofwel zal het immobiliseren, het bewustzijn verstarren, de identiteit in de angst ... en deze identiteit zal hunkeren naar een hoop dat alles terug naar een 'zoals vroeger' zal terug keren.

De angst is een virus dat wij heel vroeg in ons bestaan opgelopen hebben en dat gevestigd is in de kleinste plooiën van ons existentieel weefsel, van het psychisch weefsel. Een populair gezegde zegt dat 'angst een slechte raadgever is', en wij kunnen dat verifiëren in bepaalde beslissingen in ons leven, op individuele of collectieve schaal. Het is de 'wortel- emotie' die dus aan de basis ligt van veel van onze handelingen, van onze levensbeslissingen en die ons projecteert naar de hoop op een beter leven of naar de vrees voor een moeilijke toekomst. Zo snijdt het ons af van onze innerlijke krachten, van de creatieve energie en het 'élan vital' dat zijn volheid bereikt in het hier en nu. Vandaag de dag is niets belangrijker dan zich af te stemmen op dit 'nu', dat het toevluchtsoord is waar de 'ik-ben-angst' het bewustzijnsveld niet kan absorberen.

Het staat vast dat bij de zwakkeren onder ons er psychologische decompensaties zullen gebeuren, depressies en uitingen van geweld. Het is al begonnen. Maar natuurlijk is het ook een situatie die kwaliteiten van solidariteit, van mededogen, van creativiteit zal reveleren die noodzakelijk zullen zijn om te blijven verder leven in de 'intelligentie van het hart', met de natuur en met de anderen.

Het probleem is dat het zich niet alleen nu manifesteert in het hart van deze onuitgegeven situatie, maar ook later zal manifesteren wanneer dit alles voorbij zal zijn. Dit betekent het anders zijn van alle levensvormen aanvaarden, absorberen, in plaats van er angst voor te hebben, en er dus heel de rijkdom van erkennen.

Het is moeilijk om in wat wij thans meemaken uit elkaar te houden de 'betekenis die wij eraan geven' (of zullen geven) en de 'eigen betekenis' (alhoewel ik denk dat we daar in letterlijke betekenis niet van kunnen spreken), want het betreft de hele mensheid, met zijn beslissingen die helaas vaak meer gebaseerd zijn op onwetendheid en hebzucht dan op een bewust hart, met alle onevenwichten die daaruit voort vloeien.

Die onevenwichten bestaan zowel op het niveau van de relaties als op het niveau van al wat leeft - het leven waarvan wij deel uit maken , iets wat de menselijke wezens die we zijn soms vergeten, omdat we ons steeds als 'aparte wezens' positioneren. We mogen niet vergeten dat wij, alvorens denkende wezens te zijn, levende wezens zijn en dat wij, in die zin, integraal deel uitmaken van het leven. Dit is waarom onze daden, welke ze ook zijn, destructief of constructief, een directe invloed hebben op de wereld ...

Maar wij zijn ook in onevenwicht op het vlak van de intermenselijke relaties, waar we steeds meer het gevoel van hyper individualiteit ontwikkelen, en vooral de identificatie met die persoonlijkheid die ons doet opsluiten in onszelf in een egocentrisme dat zijn eigen voordeel zoekt. Dit doet ons vergeten dat we een 'één afgescheiden' zijn, maar dat wij ook de mensheid zijn, en uiteraard ook het leven ... Dit is de heilige inzet van elke spirituele zoekster en zoekster die geëngageerd is op de Weg, de inzet die te realiseren is : ontwaken uit de droom van afgescheidenheid, om te ontwaken in de Totaliteit.

Wat wij dus op dit ogenblik ervaren zal beïnvloed worden door de betekenis die elkeen er, alleen en collectief, aan zal geven. We kunnen alleen maar hopen dat het de ogen zal openen voor de verandering die wij moeten doorvoeren in onze manier van doen om onze aanwezigheid in de wereld te bekijken.

Maar we kunnen niet echt zeggen dat deze situatie en dit virus een 'eigen betekenis' zouden hebben. Dit virus is als het ware de vrucht van deze onevenwichten, het resultaat van onze daden die wij collectief of individueel gesteld hebben. Het triggert ook de vraag over de diepe zin van ons bestaan en van onze relatie met het leven en met de dood.

In retraite treden en de betekenis van het innerlijk leven betreden, is één van de geschikste manieren om deze vragen te doen bezinken, te doen rijpen in de diepe gronden van het Zijn, opdat ze de onuitstelbare veranderingen in de toekomst zouden kunnen verrijken en bevuchten...

De betekenis die wij aan deze situatie zullen geven zal afhangen van de kracht en van de moed van ieder onder ons om ons te laten raken door deze vragen en door de antwoorden die gaan kunnen groeien vanuit de intimiteit van ons Zijn, uit de intimiteit van de 'inwendige tempel' in elk van ons. En van de capaciteit om helemaal aanwezig te zijn bij wat is, zoals het is, en van ons af te stemmen op en over te geven aan het mysterie van het lied van het bewuste, intuïtieve hart ...

In deze onuitgegeven tijden die ons onvoorspelbare en ongekende paden doen bewandelen, is het belangrijk om zich niet te focussen op één enkel punt, namelijk de lock down, het virus, en de angst om er geïnfecteerd door te worden. Maar van de intentie te cultiveren om zich over te geven aan de ademhaling, om er ons in te vestigen en van te zien, te horen, te ervaren en in ons hart waar te nemen de beweging van het leven dat verder gaat in heel zijn verscheidenheid en zijn ongelooflijke stille schoonheid : in een zonsopgang of -ondergang, in de mysterieuze klaarheid van de volle maan, in het ongestoorde gezang van een vogel, de vergankelijke schoonheid van een bloem, de lach van een kind, een eenvoudige blik, zelfs vanuit de verte, en er nog vol verwondering voor kunnen zijn.

Ik hoop dat dit antwoord op je vraag over de betekenis die we aan deze situatie kunnen geven en over de eigen betekenis die het heeft, je zal helpen en voeden en inspireren om met deze vraag verder op weg te gaan en deze te verdiepen.

Als toemaatje vind je hieronder een gedicht dat ik geschreven heb tijdens een tocht in de woestijn ...

Van hart tot hart, Patrick

Dat is, en is altijd geweest

Mysterie van het nu

Ik ben de dageraad en het beëindigen van de dag

Ik ben de onverstoorbare duinen

Ik ben de woestijnwind

Zonder vaste stek

Die de illusies van het hart opklaart

Ik ben de vogel zonder droom om te worden

Ik ben de tranen van wanhoop van het menselijk wezen Dat zijn ware aard niet kent

Ik ben de lach, het ondoorgroendelijke lied van het Leven In het zich over geven van de bloem aan de zonnestralen Ik ben man en vrouw

Ik ben een zandkorrel en de onmetelijkheid

Ik ben het eeuwige en het tijdelijke

Ik ben Eén en Alles

Ik ben de contemplatie van de Totaliteit

En nochtans, ben ik niet ...